

พระราชบัญญัติ

รายได้เทศบาล

พ.ศ. ๒๔๙๗

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๙๗

เป็นปีที่ ๘ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรให้มีกฎหมายว่าด้วยรายได้เทศบาล
จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้
โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๖ ราชกิจจานุเบกษา ๕ มีนาคม ๒๔๙๗

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
รายได้เทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๗”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจาก
วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติเป็นรายได้บำรุงเทศบาล
พุทธศักราช ๒๔๗๕ และบรรดากฎหมาย กฎ และข้อบังคับ
อื่น ๆ ในส่วนที่บัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่งขัด
หรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ภาษีโรงเรือนและที่ดินในเขตเทศบาลใด ให้
เทศบาลนั้นจัดเก็บเป็นรายได้ของเทศบาล ตามกฎหมายว่าด้วย
การนั้น

มาตรา ๕ ออกรการฆ่าสัตว์และผลประโยชน์อื่นเนื่องใน
การฆ่าสัตว์ในเขตเทศบาลใด ให้เทศบาลนั้นจัดเก็บเป็นราย
ได้ของเทศบาล ตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น

มาตรา ๖ บรรดาค่าใบอนุญาต ค่าธรรมเนียม และค่า
ปรับเนื่องในกิจการซึ่งเทศบาลได้รับมอบให้เป็นเจ้าหน้าที่จะ
การตามกฎหมายใด ให้เป็นรายได้ของเทศบาลนั้น

เล่ม ๓๑ ตอนที่ ๑๖ ราชกิจจานุเบกษา ๕ มีนาคม ๒๔๙๓

มาตรา ๓ ภาษีป้ายตามประมวลรัษฎากร สำหรับป้ายซึ่งแสดงไว้ในเขตเทศบาลใด ให้เทศบาลนั้นจัดเก็บเป็นรายได้ของเทศบาลตามประมวลรัษฎากร ตั้งแต่ภาษี ๒๔๙๘ เป็นต้นไป

มาตรา ๔ ภาษีบำรุงท้องที่ตามประมวลรัษฎากรในเขตเทศบาลใด ให้เทศบาลนั้นจัดเก็บเป็นรายได้ของเทศบาลตามประมวลรัษฎากร ตั้งแต่ภาษี ๒๔๙๓ เป็นต้นไป

มาตรา ๕ ในการปฏิบัติการตามมาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๖ มาตรา ๗ และมาตรา ๘ ให้เทศบาลมีอำนาจแต่งตั้งเจ้าหน้าที่เพื่อปฏิบัติการ และให้เจ้าหน้าที่ซึ่งได้รับแต่งตั้งมีอำนาจและหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น

ในการบังคับเรียกเก็บภาษีค้างตามมาตรา ๓ และมาตรา ๔ ให้นายกเทศมนตรีมีอำนาจเช่นเดียวกับผู้ว่าราชการจังหวัดตามมาตรา ๑๒ แห่งประมวลรัษฎากร

มาตรา ๑๐ ภาษีและค่าธรรมเนียมรถยนต์หรือล้อเลื่อนที่จัดเก็บได้ในจังหวัดใด ให้ปันให้แก่เทศบาลในจังหวัดนั้นร้อยละห้าสิบแห่งยอดเงินที่เก็บได้ในปีก่อน

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๖ ราชกิจจานุเบกษา ๕ มีนาคม ๒๔๙๗

ถ้าจังหวัดใดมีเทศบาลหลายเทศบาล ให้เป็นอำนาจหน้าที่
ของสภาจังหวัดนั้นจัดแบ่งให้แก่เทศบาลนั้น ๆ

มาตรา ๑๑ บรรดาข้าวเปลือก ข้าวกล้อง ข้าวขาว รวม
ตลอดถึงปลายข้าว และรำข้าว ซึ่งต้องเสียอากรขาออกตาม
กฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากร ผู้ส่งออกต้องเสียภาษีบำรุง
เทศบาลก่อนส่งออกอีกในอัตราดังต่อไปนี้

(๑) ข้าวกล้องและข้าวขาว หนึ่งร้อยกิโลกรัมต่อ
หนึ่งบาท

(๒) ข้าวเปลือก ปลายข้าว และรำข้าว หนึ่งร้อย
กิโลกรัมต่อห้าสิบสตางค์

ในการคำนวณน้ำหนักเพื่อเสียภาษีบำรุงเทศบาลตามมาตร
าพิเศษของหนึ่งร้อยกิโลกรัม ถ้าถึงห้าสิบกิโลกรัมให้นับเป็น
หนึ่งร้อยกิโลกรัม ถ้าไม่ถึงห้าสิบกิโลกรัมให้ตัดทิ้ง

มาตรา ๑๒ เทศบาลมีอำนาจออกเทศบัญญัติเก็บภาษี
อากร และค่าธรรมเนียม เพิ่มขึ้นไม่เกินร้อยละสิบของภาษี
อากร และค่าธรรมเนียม ดังต่อไปนี้ได้ทุกประเภท หรือเพีย
บางประเภท คือ

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๖ ราชกิจจานุเบกษา ๕ มีนาคม ๒๔๕๗

(๑) ภาษีการค้าตามประมวลรัษฎากร ซึ่งสถานการ
ค้าอยู่ในเขตเทศบาล

(๒) ภาษีการซื้อโคกลักขี้ตามประมวลรัษฎากร ซึ่ง
สถานที่ค้าโคกลักขี้ที่อยู่ในเขตเทศบาล เว้นแต่น้ำมันเบนซิน

(๓) ภาษีสุราตามกฎหมายว่าด้วยสุรา ซึ่งโรงงานทำ
สุราอยู่ในเขตเทศบาล

(๔) ค่าธรรมเนียมใบอนุญาตขายสุรา ซึ่งร้านขาย
สุราอยู่ในเขตเทศบาล

(๕) ภาษีเครื่องต้มตามกฎหมายว่าด้วยภาษีเครื่องต้ม
ซึ่งโรงงานอุตสาหกรรมอยู่ในเขตเทศบาล

(๖) ค่าธรรมเนียมใบอนุญาตการพนันตามกฎหมาย
ว่าด้วยการพนัน ซึ่งสถานที่เล่นการพนันอยู่ในเขตเทศบาล

(๗) อากรมหรสพ ตามประมวลรัษฎากร ซึ่งสถาน
ที่มหรสพอยู่ในเขตเทศบาล

ในการเสียภาษีบำรุงเทศบาลตามมาตรานี้ ภาษีของ
หนึ่งสังกัดให้บังคับ

มาตรา ๑๓ น้ำมันเบนซินซึ่งสถานที่ค้าโคกลักขี้ที่อยู่ใน
เขตเทศบาลใด ให้เทศบาลนั้นมีอำนาจออกเทศบัญญัติเก็บ
ภาษีบำรุงเทศบาลได้ไม่เกินอัตราละห้าสตางค์ ในการนี้ให้ถือว่า
ภาษีดังกล่าวเป็นภาษีการซื้อโคกลักขี้ตามประมวลรัษฎากร

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๖ ราชกิจจานุเบกษา ๕ มีนาคม ๒๔๕๗

มาตรา ๑๔ ภาษ อากร และค่าธรรมเนียมตามมาตรา ๑๑ และมาตรา ๑๒ ให้ถือเป็นภาษ อากร และค่าธรรมเนียมตามกฎหมายนั้น ๆ

เทศบาลจะมอบให้กระทรวง ทบวง กรม ซึ่งมีหน้าที่จัดเก็บภาษ อากร หรือค่าธรรมเนียมตามมาตรา ๑๑ มาตรา ๑๒ หรือมาตรา ๑๓ เรียกเก็บภาษ อากร หรือค่าธรรมเนียมเพื่อเทศบาลก็ได้ ในกรณีเช่นว่านี้ เมื่อได้หักค่าใช้จ่ายตามที่กำหนดในกฎกระทรวงแล้ว ให้ส่งมอบให้แก่เทศบาลนั้น ๆ เว้นแต่ภาษบำรุงเทศบาลตามมาตรา ๑๑ ให้ส่งมอบให้กระทรวงมหาดไทยเพื่อจัดแบ่งให้เทศบาล ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๑๕ นอกจากรายได้ของเทศบาลตามพระราชบัญญัติแล้ว เทศบาลอาจได้รับรายได้เป็นเงินอุดหนุนจากงบประมาณแผ่นดิน

มาตรา ๑๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ เท่าที่เกี่ยวกับอำนาจและหน้าที่ของตน

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๖ ราชกิจจานุเบกษา ๘ มีนาคม ๒๔๘๗

กฎกระทรวงนี้ เมื่อประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ป. พิบูลสงคราม

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :— เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยเหตุที่เทศาภิบาลต่าง ๆ มีรายได้ไม่เพียงพอที่จะดำเนินการสาธารณูปโภคเทศบาลได้โดยครบถ้วน ตามอำนาจและหน้าที่ในกฎหมายว่าด้วยการเทศาภิบาล ทั้งนี้เพราะขาดกำลังเงินที่จะนำมาใช้จ่าย สมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการขึ้นรายได้ให้เทศบาล และกำหนดหลักการจัดหารายได้ให้แก่เทศบาลขึ้นใหม่ โดยขึ้นภาษีอากรของรัฐบางส่วนของเทศบาลบ้าง ให้ภาษีอากรที่เก็บอยู่แต่เฉพาะประเภทเป็นรายได้ของเทศบาลบ้าง และให้เทศบาลมีอำนาจออกเทศบัญญัติจัดเก็บภาษีอากร ค่าธรรมเนียมบางประเภท ตามประมวลรัษฎากรและตามกฎหมายอื่นเพิ่มขึ้นในอัตราไม่เกินร้อยละสิบของภาษี อากร และค่าธรรมเนียมนั้น ๆ บ้าง